

DANIELLE STEEL

**Onweerstaanbare
krachten**

band 1

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

Het was een stralende, zonnige dag in New York en de temperatuur was al voor de middag opgelopen tot boven de veertig graden. Op de trottoirs had je een ei kunnen bakken. Kinderen schreeuwden, mensen zaten op de stoepen en in de deuropeningen en stonden onder haveloze zonneluifels tegen de muur geleund. Op de hoek van 125th Street en Second Avenue waren de brandkranen allebei opengezet. Het water spoot eruit en gillende kinderen renden door de straal. Het water stroomde als een enkel-diepe rivier door de goot. Het was vier uur 's middags en het leek alsof de halve buurt buiten in de hitte met elkaar stond te praten en naar de kinderen stond te kijken.

Plotseling, om tien over vier, waren er boven het lawaai van het gepraat en gelach en het stromende water uit, schoten te horen. In dat deel van de stad was dat geen onbekend geluid en iedereen stopte bij het horen ervan.

Mensen schenen een ogenblik te verstarren, in afwachting van wat er ging gebeuren. Ze trokken zich terug in hun deuropening, doken ineem tegen de muren, en twee moeders renden naar voren om hun kinderen bij de brandkranen weg te halen. Maar nog voor ze de veiligheid van de deuropening weer hadden bereikt, klonken opnieuw schoten, dit keer harder en dichterbij. Drie jongemannen renden de menigte in die zich bij de brandkranen had verzameld. Ze liepen in hun vaart kinderen omver en raakten een jonge vrouw zó hard dat ze languit in het water viel. Plotseling was er geschreeuw en twee agenten kwamen de hoek om rennen. Met getrokken revolver zetten zij een wilde achtervolging in; kogels werden afgeschoten in de drukte.

Het gebeurde allemaal zo snel dat niemand tijd had om vrij baan te maken of elkaar te waarschuwen. In de verte waren al sirenes te horen. En boven het geluid van de naderende politiesirenes uit klonk een nieuwe schotenreeks. Dit keer viel een van de jongemannen met een bloedende wond in zijn schouder op de grond. Op hetzelfde moment draaide een van zijn kameraden zich snel om en schoot een politieagent recht in het hoofd. Plotseling

gilde een klein meisje en viel neer in de harde straal van de brandkraan. De mensen in de naaste omgeving gilden en vluchtten alle kanten op. De moeder rende naar haar toe vanuit de deuropening waar ze had gestaan op het moment dat ze haar kind had zien vallen.

Een ogenblik later was de achtervolging afgelopen. Twee jongemannen lagen op hun buik op de grond en kregen te midden van een grote groep politiemannen handboeien om, een agent lag dood op straat en de derde verdachte werd verzorgd door ambulancebroeders. Maar een meter verderop lag een kind te sterven aan de schotwond die het had opgelopen. De kogel had haar borstkas doorboord en ze bloedde hevig. Haar moeder zat op haar knieën bij haar, doorweekt door het steeds doorstromende water van de brandkraan. Ze snikte hysterisch terwijl ze haar bewusteloze kind tegen zich aan klemde. De broeders konden het vijfjarige meisje slechts met moeite uit haar armen losmaken. Binnen een minuut lag ze in een ambulance en de moeder, die nog steeds huilde en half verdoofd was, werd bij haar in de auto getrokken. Het was een tafereel dat ze allemaal al tientallen of misschien al honderden keren

hadden gezien, maar dat alleen iets betekende als je de mensen kende die nauw bij het drama betrokken waren, hetzij als slachtoffer of als dader. De mensen die werden gearresteerd, of die gewond raakten of werden gedood.

Op de hoek van 125th Street stond een enorme kluwen auto's geparkeerd en de ambulance probeerde zich daar met zwaailichten en gillende sirenes uit los te maken. De mensen stonden op straat toe te kijken, verbijsterd door wat er was gebeurd. Een tweede ambulance haalde de gewonde verdachte weg bij de plaats van het misdrijf. Overal schenen blauw met witte auto's vandaan te komen nu op de radio bekend was gemaakt dat er een agent was neergeschoten. De mensen in de buurt wisten wat het voor hen betekende als eenmaal bekend zou worden dat hij was gedood. Er zouden heftige reacties volgen en smeulende haatgevoelens zouden tot uitbarsting komen. De dodelijke hitte maakte het allemaal nog erger, er kon van alles gebeuren.

Dit was Harlem, het was augustus, het leven was hard en er was een agent vermoord.

Terwijl de ambulance met grote snelheid de stad inreed, klemde Henrietta Washington de

hand van haar kind vast en keek in stille ontzetting toe, terwijl de ambulancebroeders voor haar leven vochten. Op dit moment zag het er niet naar uit dat ze de strijd zouden winnen. Het kleine meisje zag grauw en lag er roerloos bij. Haar bloed lag overal: op de vloer, de lakens, haar armen, de brancard, en op het gezicht, de jurk en de handen van haar moeder. Het zag eruit als een slachting. En waarvoor? Zij was het zoveelste slachtoffer in de eindeloze oorlog tussen politie en bendeleiden, drugsdealers en verslaafden. Ze was een pion in een spel waar ze niets van wist, een nietig offer voor vechtersbazen die zich ten doel hadden gesteld elkaar kapot te maken. Dinella Washington betekende niets voor hen, alleen voor haar vriendinnetjes en haar burens, haar zusjes en haar moeder. Zij was de oudste van de vier kinderen die haar moeder tussen haar zestiende en twintigste jaar had gekregen. Maar hoe arm ze ook waren, en hoe hard het leven en de buurt waarin ze vochten om te overleven ook waren, haar moeder hield van haar.

‘Gaat ze dood?’ vroeg Henrietta met half verstikte stem.

Haar grote ogen keken in de ogen van een

ambulancebroeder, maar hij gaf geen antwoord. Hij wist het niet.

‘We doen wat we kunnen, mevrouw.’

Henrietta Washington was eenentwintig jaar. Ze was een stereotype, een nummer, een statistisch gegeven, maar ze was nog zoveel meer dan dat. Ze was een vrouw, een meisje, een moeder. Ze wilde meer voor haar kinderen dan dit. Ze wilde een baan, ze wilde werken, ze wilde ooit trouwen met een goede man, die van haar en haar kinderen zou houden en voor hen zou zorgen. Maar zo’n man had ze nog nooit ontmoet. Haar kinderen waren op dit moment alles wat ze had en ze had hun niets anders te bieden dan haar liefde.

Ze had een vriend die haar af en toe mee uit eten nam en die zelf drie kinderen had te onderhouden. Hij was er in zes maanden tijd niet in geslaagd een baan te vinden en als hij haar mee uit nam, dronk hij te veel. Er waren voor hen geen eenvoudige oplossingen, alleen de bijstand, af en toe een baantje en een bestaan van de hand in de tand. Ze hadden geen van beiden de middelbare school afgemaakt en ze woonden in een oorlogsgebied. Het leven dat ze leidden en de plek waar ze het leidden, was een doodvonnis voor hun kinde-

ren.

De ambulance kwam met piepende banden tot stilstand voor het ziekenhuis en de ambulancebroeders renden met Dinella op de brancard naar binnen. Ze had een infuus in haar arm en een zuurstofmasker over haar gezicht. Het enige dat Henrietta wist, was dat ze nog net een klein beetje ademde. Ze rende in haar met bloed doordrenkte jurk achter haar aan de eerstehulpafdeling binnen, maar ze kon niet eens bij haar dochtertje in de buurt komen. Een stuk of tien verpleegkundigen en artsen in opleiding hadden zich om het kind heen geschaard en renden met haar door de hal naar de trauma-afdeling. Henrietta liep erachteraan, in de hoop iemand te kunnen vragen wat er gebeurde en wat ze gingen doen. Ze wilde weten of Dinella het zou halen. Er schoten honderden vragen door haar hoofd. Op dat moment hield iemand haar een clipboard met een pen voor.

‘Een handtekening, alstublieft!’ zei de verpleegster kortaf.

‘Wat is dat?’ Henrietta keek angstig.

‘We moeten opereren – snel – tekenen!’ Henrietta deed wat haar gezegd werd en een seconde later stond ze alleen in de hal. Ze

keek toe hoe andere brancards snel langs haar heen werden gereden en hoe artsen en verpleegkundigen zich in operatiepakken naar operatiezalen en andere patiënten haastten. Ze voelde zich helemaal verloren en doodsbang en brak in haar paniek in tranen uit. Een verpleegster in een groen ziekenhuispak kwam naar haar toe en legde een arm om haar heen. Ze leidde haar naar een rijtje stoelen, zette haar neer en kwam op haar hurken naast haar zitten. Met zachte stem sprak ze haar geruststellend toe.

‘Ze gaan alles voor uw dochter doen wat ze kunnen.’ De verpleegster had echter al gehoord dat het kind in een zeer kritieke toestand was en het waarschijnlijk niet zou overleven.

‘Wat gaan ze met haar doen?’

‘Ze gaan proberen de wond te dichten en het bloeden te stelpen. Ze heeft veel bloed verloren voor ze hier aankwam.’

Dat was heel zacht uitgedrukt. Je hoefde alleen maar naar de moeder van het kind te kijken om te weten hoe slecht de zaken ervoor stonden. Henrietta zat onder het bloed.

‘Ze hebben haar neergeschoten... gewoon neergeschoten...’ Ze wist niet eens of de

agenten of de mannen die ze achtervolgden, het hadden gedaan. Het deed er nu niet toe. Als Dinella doodging, wat maakte het dan uit of goede of slechte mensen haar hadden vermoord?

Terwijl de twee vrouwen elkaars handen vasthielden en Henrietta met een wanhopige blik zachtjes zat te huilen, hoorde de verpleegster dat via de intercom dokter Steve Whitman werd opgeroepen. Hij was plaatsvervangend hoofd van de trauma-afdeling en een van de beste trauma-artsen van New York. De verpleegster zei dit met zoveel woorden tegen Henrietta. 'Als iemand haar kan redden, is hij het wel. Hij is de beste die u kunt krijgen. U heeft geluk dat hij dienst heeft.'

Maar Henrietta had niet het gevoel dat ze geluk had. Ze had in haar hele leven nog nooit geluk gehad. Haar vader was gestorven toen ze klein was, neergeschoten bij net zo'n straatgevecht als dit. Haar moeder was met haar en haar broers en zusjes naar New York vertrokken, maar hun leven hier was niet anders dan waar ze vandaan kwamen. Ze hadden hun problemen alleen maar verplaatst van de ene plek naar de andere. Als er al verschil was, was hun leven in New York zelfs slech-